

De dilettanten

(Bayerisches Roulett)

Blijspel in drie bedrijven

door

LAURA BACHER

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE DILETTANTEN - BAYERISCHES ROULETT** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LAURA BACHER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Bert Mulder - vijfenzestigjarige Joris Goedbloed, met de ambities van 'n patser, maar dat nooit heeft kunnen waarmaken, omdat z'n hartje daarvoor te klein is

Roos - z'n wederhelft, die 'm door en door kent, en hem derhalve ook liefhebbend dóór heeft

Janneke - hun beider dochttertje, dat eveneens liefheeft dat 't de moord stikt en trouwen wil

Eugen - haar geliefde, die zich in allerlei bochten moet wringen om haar wensdroom waar te maken

Luciel - een door alle wateren gewassen bijdehande tante, die niet te beroerd is anderen te helpen

Karel - nog net niet door eenzaamheid verzuurde café- en pensionhouder, die al z'n hele leven op zo'n tante zat te wachten

De vijfenzestigjarige Bert mag ook gerust zestig worden.

DECOR:

De situatie wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links 'n deur, die naar de logeerkamer voert. In de korte kant rechts een deur naar de keuken. In de brede achterwand een royale open doorgang. Rechts leidt die naar de rest van de woning, links naar de entree. Maar dat "links af" mag niet de indruk hebben van een eng gangetje naar de voordeur, maar meer van een brede openstaande toegang, die alleen maar 's nachts wordt gesloten. Als men dat ook visueel kan laten zien, is dat lekker meegenomen, in 't andere geval moet 't gesuggereerd worden. De inrichting van de speelruimte mag gelijke tred houden met de interpretatie van het stuk door de regisseur. De voornaamste vereisten zijn een tafel met wat stoelen, een dressoir en verdere aankleding op landelijk niveau. In het speelgebeuren komt een kinderwagen voor. Als dit onderdeel op bijvoorbeeld een zeer kleine bühne problemen zou opleveren, kan men zich desnoods ook behelpen met 'n reiswieg.

EERSTE BEDRIJF

Op een stoel hangen een pantalon en trui, ernaast staat 'n paar schoenen, waarop 'n paar sokken, Bert op van midden rechts, in pyjama, met daaroverheen ochtendjas, sigaartje in z'n mondhoek, glas met inhoud in de hand, krant onder de arm, sloft op z'n pantoffels naar de tafel, ziet dan, op regelmatige afstand van elkaar, vier briefjes op de grond liggen, blijft verwonderd staan.

Bert: Wat moet dat nu weer voorstellen? *(raapt de briefjes stuk voor stuk op, telkens voorlezend)* Koud, lauwwarm, warmer, heet! *(ontdekt hoofdschuddend het laatste en groter briefje op het dressoir, legt 't achteloos aan de kant, neemt ingelijste foto van Janneke in beide handen)* Ons Janneke! Lang ben je al niet meer geweest, m'n dochtertje... 'n Beeld van 'n meid, al zeg ik 't zelf! 'n Juweeltje! De hoogste tijd, dat je je weer eens laat zien baby! Hoe kon je 't ook in je hoofd halen, verliefd te worden op 'n Italiaan? Op zo'n halfwas aap! Net of we er daar zelf niet genoeg van hebben! *(zet 't lijstje weer op z'n plek, neemt 't laatste briefje ter hand, leest)* "M'n liefste Bert". O nee, Bertiebeertje, staat er! O hemeltje, als ze zo begint, mag men 't ergste vrezen! *(leest verder)* "Ben om boodschappen naar de stad en zal daar ook 'n kleinigheidje eten." *(in de verte)* 'n Kleinigheidje! O ja, dat ken ik! 'n Dubbele portie zuurkool met 'n halve meter braadworst zal ze naar binnen werken, met 'n emmer vla na, om de gaatjes te vullen. En hoe moet ik me ondertussen in leven houden? *(leest)* Aha, mevrouw is zo vriendelijk geweest de oplossing van 't raadsel er meteen bij te voegen. "Jouw maaltijd staat in 't kookboek op bladzijde vierendertig!" Smakelijk!" Oh, welbedankt zeg! Heerlijk was 't! *(verfrommelt 't papier in één hand, gooit 't gewoon op de grond, verachtelijk)* Net of ik op dit moment van de dag nog ga staan te kokerellen! Weet ze verrekte goed, dat ik dat niet doe. Wil me zeker laten verhongeren, zo kort voor m'n verjaardag. 't Zijn immers nog maar drie dagen. Denkt zeker, zo de kosten van 'n cadeau te kunnen uitsparen. Maar dan heeft ze zich wel zelf in d'r buik gebeten, want de kosten van 'n begrafenis zijn veel hoger! *(gaat gebelgd aan tafel zitten, neemt 'n ferme slok, pakt 'n dikke wolk rook in de lucht, slaat krant open)* Zo, en nu ga ik, voordat het hongeroedeem toeslaat, eerst eens op m'n gemak de krant lezen.

Eugen: *(op van midden links)* Hallo Bert!

Bert: *(opspringend, uitbundig)* Ha, die Eugen! Jij komt bij mij op visite?

Is dat even 'n verrassing zeg! Ik kan 't haast niet geloven!

Eugen: *(zorgelijk)* Ja ja, maar eh, ben je soms ziek?

Bert: Ik? Maar nee jongen! Voel me zelfs uitstekend!

Eugen: Ik dacht zo, omdat je blijkbaar net uit je nest komt.

Bert: Ben je mal. Maar ik loop graag in deze spullen rond. Voel ik me zo echt op m'n gemak in. Maar kom, ga erbij zitten. Mag ik je wat aanbieden? Waarmee kan ik je 'n plezier doen?

Eugen: Nee dank je, op 't moment niet. Later misschien.

Bert: Hoezo niet? Anders ben je toch ook niet zo bescheiden. Is soms wat?

Eugen: Ja, weet je, ik eh, ik eh...

Bert: Wat ikke ikke?

Eugen: Om eerlijk te zijn: ik ben niet alleen gekomen.

Bert: Aha. Maar ik zie niets. Wie of wat heb je dan meegebracht?

Eugen: M'n koffer.

Bert: Je wat?

Eugen: M'n koffer.

Bert: Heeft je vrouw je eruit geschopt?

Eugen: Niet direct.

Bert: Dan indirect. Ook goed. Maar eh, hoezo kom je nu naar mij?

Eugen: Omdat jij eh... Ik bedoel, toen we na de laatste repetitie verleden keer bij Karel in de kroeg zaten, zei je toch tegen me, dat je deur altijd voor me zou openstaan.

Bert: Klopt. En? Was ze dan soms dicht?

Eugen: Nee. Maar ik heb dat toen zo opgevat, dat ik, als de nood aan de man zou komen, bij jou terecht zou kunnen, omdat jullie hier toch nog 'n kamer vrij hebben. Je hebt ze immers al in de krant gezet.

Bert: O zo. Ja ja, dat klopt.

Eugen: Nou en? Is er dan soms 'n probleem?

Bert: (*zorgvolle blik*) Probleem... probleem...

Eugen: Nou ja, als 't je niet aanstaat, moet je 't zeggen.

Bert: Ach wat. Maar ik heb 't ook niet alleen voor 't zeggen, begrijp je... Niettemin, ik denk wel dat ik 't geregeld krijg.

Eugen: Met andere woorden: ik kan blijven?

Bert: Welja man. Ik kan je toch niet wegsturen. Maar, je bent toch nog niet eens zo lang getrouwd, tenminste, dat heb je me diezelfde avond nog verteld. En wat zal die griet, pardon, wat zal dat lieve vrouwtje van je hiervan wel niet zeggen?

Eugen: Och, weet je, we hadden elkaar in de haren en toen heb ik wat spullen in m'n koffer gegoooid en ben meteen linea recta hier naar toe gereden.

Bert: Man, je had haar over de knie moeten leggen! De billen bloot (*heeft hand in slaangebaar omhoog geheven*) en dan... (*laat hand weer langzaam zakken, in de verte, grijnzend*) zou je misschien toch nog op

andere gedachten zijn gekomen.

Eugen: *(triest)* Ja ja, wie weet.

Bert: En nu zullen we ons toch maar 'n slok gunnen, nietwaar? Ik zal eens 'n paar flessen bier halen.

Eugen: Als je wil, ja. Ik zou nu ook wel wat lusten.

Bert: *(schopt tegen de weggeworpen prop papier)* 't Hoeft uiteindelijk niet iedereen zo te gaan als mij.

Eugen: Wat zeg je?

Bert: Niets. Haal je koffer maar uit de auto.

Eugen: Kan wel even duren, want ik heb 'm een stuk hier vandaan geparkeerd. De leden van 't koor kennen die immers allemaal. En ik zou niet graag willen dat, als een van hen toevallig langs zou komen, meteen ziet dat ik hier eh...

Bert: Goed gedaan. Hoeft ook niet. En eh, dan ga maar, blader ik nog even in de krant en als je terugkomt nemen we dan 'n biertje. *(Eugen af, Bert leest krant)*

Roos: *(op van midden links, in jas, met in de ene hand 'n grote tas boordevol met boodschappen en in de andere 'n nog grotere plastic zak met onbekende inhoud, zet alles, amechtig hijgend, uit handen)* En zo kwam Roos Mulder, gepakt en gezakt, terug op de thuisbasis. En laat je vooral niet storen!

Bert: *(leest verder)* Maak je niet benauwd, zal me heus wel gedeisd houden.

Roos: Typisch mijn man! Dat ik me de hele voordemiddag wezenloos heb lopen te sjouwen, interesseert 'm niet in 't minst. Kom je even thuis, in de hoop, dat de koffie klaarstaat! *(Bert leest)* En zou je je luie gat niet eindelijk eens omhoog willen tillen en de spullen naar de keuken brengen?! Je kunt me toch niet alles alleen... *(heeft 'm nu pas goed bekeken)* Maar heer in de hemel, hoe loop jij erbij zeg?

Bert: Ik loop niet, maar ik zit.

Roos: Schaam jij je dan niet? Je kunt hier toch niet midden overdag in je slaapkamer-outfit rondlopen! *(op stoel met pantalon en trui doelend)* En ik had je spullen nog wel gereed gelegd!

Bert: Roos, je hebt zelf gezegd dat ik, als ik gepensioneerd ben, kan doen en laten wat ik wil.

Roos: En vooral dat "laten" heb jij je natuurlijk in je oren geknoopt. Wat 'n mentaliteit! Daar zouden je toch de ijsklontjes in 't vriesvak van gaan aanbranden! *(Bert staat langzaam en voorzichtig op, Roos bezorgd)* Heb je 't soms weer in je rug?

Bert: Nee, aan de andere kant en dan lager. Typische krampverschijnselen tengevolge van een lege maag.

Roos: (*bezorgd, moederlijk*) Heb je dan nog niet gegeten?

Bert: (*lijdend*) Nee.

Roos: (*bezorgd*) Maar waarom dan niet?

Bert: Heb 't kookboek nergens kunnen vinden.

Roos: (*nu sarcastisch*) O ja, 't is je ook goed aan te zien. Totaal uitgemergeld!

Bert: (*lijdzaam*) Zie je wel, gewoon vel over been. 't Duurt niet lang meer, dan zal ik nog geen streepje schaduw meer afwerpen.

Roos: (*spottend, moederlijk*) Nee nee, maak je nu maar geen zorgen. Jij werpt nog genoeg af. En bovendien ben je 't zelf schuld, want de koelkast zit tot aan de rand toe vol.

Bert: (*theatraal*) 't Is ook allemaal niet zo erg. Hoofdzaak is, dat jij goed in je vet zit en op krachten blijft. En vertel eens eerlijk, 'n kleinigheidje zou je onderweg eten, heb ik uit je briefing opgemaakt. Maar je zult je toch niet tekort gedaan hebben, hoop ik? Wat heb je dan voor 'n kleinigheidje genomen?

Roos: 'n Dubbele uitsmijter.

Bert: Valt me tegen van je. Ik had op iets royalers gegokt.

Roos: Als tussendoortje? Voor de ergste honger? 'n Beetje fatsoenlijk gegeten heb ik daarna pas, toen ik klaar was met m'n boodschappen.

Bert: Zuurkool met worst natuurlijk.

Roos: En twee ferme speklappen extra! En ik dacht nog: wat 'n geluk dat Bert er niet bij is, want voor jou zou dat veel te vet geweest zijn.

Bert: (*sarcastisch*) Moet je nagaan, hoe bezorgd jij altijd voor mij bent.

Roos: (*in ernst*) Ja, altijd. Maar kom, breng de boodschappen nu naar de keuken. (*en, ziende dat hij ook de grote plastic zak wil nemen*) Alleen maar de boodschappen zei ik! Dat andere is je verjaardagscadeau.

Bert: Hallo zeg! Zo'n grote zak? En, wat is 't?

Roos: Geduld is 'n schone zaak, dat weet je.

Bert: Ben al veel te blij, dat ik überhaupt iets krijg.

Roos: Mag je ook gerust wel zijn, want als 't niet je vijfenzestigste was, zou ik 't precies zo gedaan hebben als jij verleden jaar bij de mijne.

Bert: Wat heb ik toen dan gedaan?

Roos: Niets. Daarom kan ik 't me ook nog zo goed herinneren.

Bert: Zich aan iets herinneren dat niet was? 'n Sterk stuk.

Roos: Mijn verjaardag had je vergeten. En toen 't jezelf opviel, heb je tegen me gezegd: (*aapt hem na*) Ik schenk je bij gelegenheid van je feestdag m'n vertrouwen.

Bert: Ja zeg, is dat dan soms niets? Ik begrijp niet, waarom jullie vrouwen tegenwoordig met niets meer tevreden zijn.

Roos: Ik ben best tevreden met niets. Alleen jammer, dat je er niets van

ziet. (*Bert met tas af in keuken, Roos, jas uittrekkend, brengt deze, samen met de plastic tas, achter bühne, via midden rechts, meteen weer terug, Bert inmiddels ook weer terug uit keuken, met twee beugelflessen bier en twee glazen, zet die op het dressoir, Roos*)
Inplaats van koffie? Goed idee. Ik heb inderdaad dorst!

Bert: O nee, dame, dit is niet voor jou. Weet je, ik verwacht nog visite.

Roos: Aha. En eh, wie komt er dan?

Bert: Kan d'r elk moment aankomen. Zal ik je wel aan 'm voorstellen.

Roos: Bij 't woord visite wordt 't me anders al niet goed. Nog drie dagen tot aan je verjaardag en ik krijg 't op dit moment al op de zenuwen als ik aan al 't volk denk, dat we dan over de vloer krijgen.

Bert: En wat dacht je deze jongen? Ik ben ook één brok nervositeit!

Roos: Jij? Nerveus? Ik zou niet weten waarvan? Jij hebt met dat alles toch niets te maken!

Bert: (*sarcastisch*) Nee, zeker niet. 't Is weliswaar "mijn" verjaardag, maar ik begrijp zelf ook niet, hoe ik erbij gekomen ben mezelf aan te praten, dat ik er iets mee te maken zou kunnen hebben.

Roos: Ik bedoel, al het werk, dat eraan voorafgaat, komt toch op mij neer. Ik neem jou immers alles uit handen.

Bert: Helemaal juist! Vooral het geld!

Roos: Ho ho vriendje, zo kan ie wel weer, ja! Met je mondwerk sta je steeds vooraan, o ja, maar als 't erom gaat 'n handje mee te helpen, dan is meneer nergens! Jij zorgt er heus wel voor, je door niets uit je evenwicht te laten brengen.

Bert: Dat mag je niet zeggen, want ik loop me heus wel zorgen te maken hoor!

Roos: (*schamper*) Jij je zorgen maken? En waarover dan wel?

Bert: Daarover, dat jij 't werk, dat op je afkomt, mogelijk niet in je eentje gedaan krijgt.

Roos: Ach zo, uit die hoek waait de wind! Maar maak je niet benauwd, jouw hulp zal ik echt niet nodig hebben.

Bert: De hemel zij dank! Dan heb ik ook geen reden meer om nerveus te zijn!

Roos: Man, wat heb je toch met je nerveus-zijn? Je bent al zolang ik je ken, de rust zelve. Ik zie in elk geval geen spoortje van enige onrust of opgewondenheid.

Bert: Kun je ook niet, want ik verwerk dat als de Chinezen! Innerlijk, begrijp je? Alleen maar innerlijk! Je weet toch: (*theatraal, declamerend, met hand op 't hart*) "Hoe 't hier van binnen uitziet, gaat niemand wat aan".

Roos: De hoofdzaak is, dat je die onzin zelt gelooft. (*heeft zich inmiddels 'n glas bier geschonken*) En nu wil ik eerst 'n slok bier, verga van de

dorst!

Bert: Ho ho zeg, kalm aan! Moet je zien! En er mij dan maar van beschuldigen, dat ik teveel zuip! *(telefoon gaat over)*

Roos: *(neemt af)* Mulder... ja hoor... oké. *(hangt op, tot Bert)* Karel wil zo meteen even langs komen. Heeft het blad muziek voor je gecopieerd, waar je om gevraagd had.

Bert: Net of ik dat vandaag nog nodig heb. Maar goed, ik kan 'm helaas niet tegenhouden.

Roos: Over zenuwen gesproken. Van die kun je ze ook krijgen! Wordt stilaan tijd, dat hij zich eens van 'n geschikte vrouw voorziet.

Bert: Heb je bij wijze van uitzondering gelijk bij! *(heeft inmiddels ochtendjas uitgetrokken en tijdens de volgende dialoog trekt hij pantalon en trui over de pyama heen aan)* Maar als die van plan is, hier meteen te komen opdagen, moet ik me toch maar eerst 'n beetje.. Maar zeg, om nog eens terug te komen op m'n innerlijk... hoe kom je er überhaupt bij om mijn weloverwogen geestelijke ontboezeming ten deze zo arrogant af te doen als zijnde onzin?

Roos: Zou de formulering "schele zever" je misschien beter bevallen hebben?

Bert: *(beledigd)* Mevrouw wordt bedankt! Weet je, dat is nu precies datgene, waardoor ik me van begin af aan zo tot je aangetrokken voelde: je charmante terughoudende bedeesdheid.

Roos: *(neemt z'n ochtendjas en brengt die, doorpratend, door midden rechts af, meteen weer terug)* Je nu nog beklagen, heeft geen enkele zin meer. De termijn van teruggaverecht is inmiddels allang verstreken. En bovendien: je had immers niet met me hoeven te trouwen.

Bert: *(monkelend)* Ja ja, zal wel. Dat vertellen ze je nu pas.

Roos: Niet dan? Wie liep wie na, in die tijd? Moet ik je gedachten nog eens 'n beetje opruimen?

Bert: Nee, dank je. Anders krijg ik de inleiding tot het ontstaan van de dertigjarige oorlog voor de zoveelste maal voorgeschoteld.

Roos: Nou ja, hoeft ook niet per se. Maar 't is in elk geval wel zo, dat jij mij achterna hebt gezeten en niet andersom.

Bert: Moet ik je voor de tweede keer achter elkaar alweer gelijk geven. Maar jij hebt er in elk geval wel mee geboft, dat ik zo verzet op je was, anders zou ik toen, op de dag dat ik bij je ouders om je hand kwam vragen, meteen rechtsomkeert hebben gemaakt.

Roos: Weer wat nieuws. En waarom dan wel?

Bert: Jullie hadden toen geen van allen in de gaten, dat ik, ook al sprak je moeder met gedempte stem, duidelijk hoorde toen ze zei: "Hem kun je rustig nemen. Die hebben thuis 'n goedlopende zaak. 't Zou 'n

leugen zijn te beweren dat hij er goed uitziet, maar 'n man hoeft uiteindelijk ook geen schoonheid te zijn!" Gaffer nog aan toe! 't Had er alleen nog aan gemankeerd, dat ze gezegd had: die kun je rustig nemen, want hij past perfect bij je meubelen!

Roos: Bert Mulder! Hoe durf je zoiets te beweren? Ik ben sprakeloos!

Bert: (*vlug*) Alsjeblieft Roosje, probeer die toestand in godsnaam zolang mogelijk vast te houden!

Roos: (*droog*) Ik zou natuurlijk meteen kunnen proberen je in een inrichting ondergebracht te krijgen, (*richting keuken*) maar ik ga nu eerst eens de spulletjes in de keuken aan de kant doen en misschien dat je tegen die tijd wel vanzelf weer bij zinnen bent gekomen. (*inmiddels Eugen op met koffer van midden links*)

Eugen: Zo Bert, daar ben ik. (*Roos, die al af wilde, draait zich, als door 'n wesp gestoken om, Eugen blikt haar nu ook, schrikt*) Oh eh, wel eh, dag mevrouw eh, dag mevrouw Mulder... Eh, neem me niet kwalijk. Als ik me misschien even mag voor...

Bert: (*hem trots onderbrekend*) Roos, mag ik je voorstellen?

Roos: (*naderbij komend, licht geamuseerd*) Je zou 't eens kunnen proberen.

Bert: (*trots*) Kijk Roos, dit is nu meneer Terwoude, Eugen Terwoude.

Roos: (*Eugen 'n hand gevend*) Terwoude... die naam komt me toch op de een of andere manier bekend voor. (*kijken elkaar niet aan*)

Bert: (*opgetogen*) Dat zal wel, ja! Weet je, dat is nu de dirigent van ons koor! Sta je van te kijken, niet?

Roos: (*spottend*) Zeg dat wel ja, zeg dat wel.

Bert: En weet je Roos, meneer Terwoude zou graag 'n paar dagen bij ons blijven logeren. En omdat 't toch de bedoeling is de kamer van ons Janneke te verhuren, had ik gedacht dat hij die dan wel zolang...

Roos: (*geamuseerd*) Zo zo.

Eugen: Neem me niet kwalijk, mevrouw Mulder, maar als 't u niet eh...

Roos: Nee nee, geen probleem. Ik ben alleen maar 'n beetje verrast. Nu ik hoor wie u bent en dat u zomaar bij ons wilt komen logeren... Tjonge tjonge zeg! Maar eh, zover als ik van Bert begrepen heb, schijnt u toch getrouwd te zijn, nietwaar?

Eugen: Zeker, mevrouw Mulder, dat klopt.

Roos: (*geamuseerd*) En waarom zoekt u dan bij ons onderdak?

Bert: Laat nu maar Roos, dat vertel ik je later wel. Kom Eugen, neem nu maar je koffer, dan zal mijn vrouw je wel wegwijs maken.

Roos: (*op deur links doelend*) O ja, graag, meneer Terwoude, die kant uit. (*Eugen met koffer alvast naar deur links, wacht daar, Roos, terzijde tot Bert*) Jouw dirigent is warempel 'n heel nette vent zeg!

Bert: (*trots*) Nietwaar?!

Roos: Dat zou nog eens 'n patente schoonzoon voor ons zijn zeg!

Bert: O nee! Dat weet je heel precies! Zo eentje komt absoluut niet in aanmerking! Daar hoeven geen woorden aan verspild te worden!

Roos: *(hoofdschuddend naar links, duidelijk tot Eugen)* Tsss! *(dan deur openend, hem voorgaand)* Komt u maar, meneer Terwoude. *(Bert bladert, staande aan tafel, nog even in de krant, dan Luciel op van midden links)*

Luciel: Goedemiddag. Of moet ik al zeggen goedenavond?

Bert: *(zich omdraaiend)* Hé, ook van de goeie.

Luciel: Zo. En daar zijn we dan.

Bert: Ja, dat is niet te overzien, maar eh...? *(krijgt dan grote ogen van schrik, ontdekt 't nu)* O nee, 't zal niet waar zijn! O nee! Zegt u nou niet, dat u die fotografe, die juffrouw Spronk bent!

Luciel: O ja, dat ben ik wel. En dan zult u wel meneer Mulder zijn, nietwaar? Maar eh, *(op zichzelf doelend)* zie ik er dan zo verschrikkelijk uit, dat u zo uit uw doen bent?

Bert: O nee, neemt u mij niet kwalijk, maar dat u zou komen... gloeiende! Heb ik glad vergeten m'n vrouw te vertellen!

Roos: *(inmiddels weer op van links)* Wat heb je me vergeten te vertellen?

Bert: *(in paniek)* O Roosje, 't is me werkelijk helemaal ontschoten, heb er geen seconde meer aan gedacht, maar eh, dit is juffrouw Spronk en eh..

Roos: *(droog)* Aha. *(tot Luciel)* Van deze kant is 't Mulder.

Luciel: Spronk. Luciel Spronk. En leuk kennis met u te mogen maken, mevrouw Mulder. Ik heb namelijk met uw man gebeld en afgesproken, dat ik vandaag zou komen. Heb de advertentie in de krant gelezen en voor de duur van drie weken uw kamer gehuurd.

Roos: Momentje, juffrouw Spronk, momentje, moet ik u toch wel teleurstellen hoor. Mijn man wist natuurlijk niet, dat ik die kamer al aan iemand anders verhuurd had. *(krijgt van Bert dankbaar klopje op haar rug)*

Luciel: Maar dat zal toch zeker niet waar zijn zeg! Ik rij urenlang om tot hier te komen, breng extra m'n fotospullen en schildergerei mee, en dan zou de kamer al verhuurd zijn.

Bert: Ja kijk, u had ook niet zo ver weg moeten gaan wonen, zou u ook niet zolang hebben hoeven te rijden.

Luciel: Ik heb me er zo op verheugd! Juist, omdat 't hier zo'n wondermooie omgeving is. En nu wilt u mij die kamer niet geven.

Bert: *(haar gulzig bekijkend)* Willen wel, o ja, maar 't gaat helaas niet meer.

Roos: *(in zichzelf)* De oude bok! Mag ik nog blij zijn, dat die ander precies op tijd gekomen is. *(op dat moment Eugen weer op van links, het*

tafereel in ogenschouw nemend, met bijzondere belangstelling voor Luciel)

Bert: *(ijverig)* Kom Eugen, dat ik je even voorstel. *(tot Luciel)* Meneer Terwoude, *(tot Eugen)* juffrouw Spronk.

Luciel: *(vriendelijk)* Hallo, prettig met u kennis te maken.

Bert: *(olijk)* Noemt u 't maar prettig. Hij is 't namelijk, die u die kamer vlak voor uw neus heeft weggekaapt.

Eugen: *(tot Luciel)* Als dat zo is, spijt 't me ten zeerste voor u.

Luciel: Och, zo erg is 't nu ook alweer niet. Vraag me alleen af waar ik vannacht moet blijven.

Eugen: *(spijtig)* Bij mij niet... helaas!

Bert: *(tot Roos)* Heb je 't nu zelf gehoord? Precies zoals ik steeds zeg: musici! Zo zijn die nu eenmaal!

Roos: Aha. Moet je nagaan. Vraag ik me alleen af, waarom jij er altijd eentje hebt willen worden.

Eugen: *(gekrenkt)* En is dat de dank ervoor, dat ik je zomaar zonder bedenken in 't koor heb opgenomen?

Roos: Bovendien mag men iemand toch zeker wel sympathiek vinden, ook zonder dat men daar meteen iets achter moet zoeken. De juffrouw is toch zeker 'n charmante persoonlijkheid!

Luciel: *(gevlaid)* Dank u, mevrouw. Maar eh, om nog even bij m'n probleem te blijven... terug naar huis rijden kan ik nu ook niet meer, daarvoor is 't veel te ver. En bovendien, ik heb m'n schildersezels toch zeker niet voor niets meegebracht.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto